ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **P. B.**, zast. JUDr. Milanem Kudynem, advokátem se sídlem Na Příkopech 64, Jičín, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 7. 2015, čj. 1733/15, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, čj. 9 Ad 23/2015-47,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Milanu Kudynovi, advokátu, **se přiznává** za řízení o kasační stížnosti odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **3 400 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) požádal žalovanou o určení advokáta k poskytnutí právní služby dle § 18 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“). Rozhodnutím uvedeným v záhlaví žalovaná rozhodla tak, že stěžovateli advokát určen nebyl. Podanou žalobu Městský soud v Praze

(dále jen „městský soud“) dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl. Proti tomuto rozsudku brojí stěžovatel podanou kasační stížností.

[2] V napadeném rozsudku nejdříve městský soud rekapituloval proběhlé řízení. Stěžovatel požádal o určení advokáta v řízení o omezení svéprávnosti jeho družky vedeném u Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou pod sp. zn. 0NC 158/2014. Toto řízení bylo zastaveno usnesením ze dne 19. 11. 2014, čj. 0NC 158/2014-56.

[3] Dle městského soudu nebyla relevantní námitka, že si stěžovatel nemohl sehnat zastoupení advokátem, jelikož se nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody. Žalovaná sice uvedla, že stěžovatel nijak neprokázal, že se mu nepodařilo sehnat zastoupení, avšak opomněla, že zároveň tvrdil, že nemá dostatečné majetkové prostředky k uhrazení smluvního zastoupení. I přes tuto vadu však městský soud nepřistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí.

[4] Dle úpravy § 18 odst. 2 věty páté a šesté zákona o advokacii je otázka bezdůvodného uplatňování nebo bránění práva spojena s posouzením, které činí nikoliv žalovaná, ale určený advokát. Standardně je to určený advokát, který si po seznámení s věcí učiní kvalifikovaný úsudek o tom, zda žadatel bezdůvodně uplatňuje svá práva či nikoliv. Tento úsudek však již uskutečnil Okresní soud v Rychnově na Kněžnou se závěrem, že uplatňovaná práva jsou nesmyslný návrh, odporující dobrým mravům, šikanózní, s cílem znepříjemnit život jiné osobě. Z žádného podkladu nevyplývají skutečnosti, které by závěry soudu o bezdůvodném uplatňování práva zpochybnily. Vzhledem ke smyslu materiálního důvodu odmítnutí právního zastoupení, který je v dané věci zřejmý, městský soud nepovažoval za nezákonné, pokud takový úsudek udělala již žalovaná. Opačný postup by se vyznačoval přepjatým formalismem.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Otázka bezdůvodného uplatňování nebo bránění práva je spojena s posouzením konkrétně určeného advokáta, nikoliv žalované. Závěr žalované je předčasný a byl by zpochybnitelný, pokud by advokát určen byl.

[6] Stěžovatel namítal, že v odůvodnění napadeného rozsudku se nijak nerozvádí otázka navrhovatele jakožto účastníka řízení tak, jak je zmiňována v rozhodnutí žalované. Jakožto účastník řízení měl tedy stěžovatel právo na určení advokáta v souladu s § 18 odst. 2 zákona o advokacii.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na odůvodnění městského soudu a navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou rozhodnutí, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[10] Stěžovatel namítal, že městský soud nerozvádí otázku navrhovatele jakožto účastníka řízení tak, jak je zmiňována v rozhodnutí žalované. Jakožto účastník řízení měl tedy stěžovatel právo na určení advokáta. Takto koncipovanou námitku ovšem stěžovatel v žalobě nevznesl, proto na ni ani městský soud nemohl reagovat. Tato námitka nepřezkoumatelnosti proto není důvodná.

[11] Podstatou kasačního přezkumu je přezkum rozhodnutí městského soudu pouze v rozsahu námitek, které stěžovatel uvede (s výjimkami danými § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Stěžovatel musí zásadně reagovat na argumentaci městského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které městský soud v napadeném rozhodnutí uvedl, nesprávné. Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakuje námitky, které uvedl v žalobě, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci městského soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky městský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům městského soudu, nejsou takové námitky přípustné.

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl kromě výše vypořádané námitky nepřezkoumatelnosti pouze to, že nesouhlasí s městským soudem, jelikož posouzení podle § 18 odst. 2 věty šesté zákona o advokacii neměla uskutečnit již žalovaná, ale až ustanovený zástupce. K tomu dodal, že daný závěr by byl *zpochybnitelný, pokud by advokát určen byl*". Městský soud v napadeném rozsudku sám uvedl, že dle textu zákona je primárně určený k takovému posouzení ustanovený advokát, avšak v daném případě je v souladu se zákonem, pokud tak učinila již žalovaná, a tento závěr soud podrobně odůvodnil (viz bod [4] tohoto rozsudku). Stěžovatel proti této argumentaci nepředložil žádné úvahy, z jakého důvodu je chybná. Rozšířený senát v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, dovodil, že žalobce *„je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.*" Obecný nesouhlas neodpovídá uvedeným požadavkům na žalobní (zde kasační) body, ke kterým dospěl rozšířený senát. Nejvyšší správní soud není povinen a ani oprávněn jakkoliv dovozovat a domýšlet za stěžovatele právní argumentaci a důvody, proč by mělo být

rozhodnutí městského soudu nezákonné.

IV. Závěr

[13] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[14] Výroky o náhradě nákladů řízení se opírají o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto dle uvedených ustanovení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti.

[15] Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci přiznal odměnu za zastupování (§ 35 odst. 9 s. ř. s.). Jde o odměnu za 1 úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti), celkem v částce 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a náhradu hotových výdajů, celkem 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 3 400 Kč. Ustanovený zástupce není plátcem DPH. Tato částka bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[16] Nejvyšší správní soud nepřiznal odměnu za uplatňované převzetí a přípravu zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. b) výše uvedené vyhlášky, jelikož k naplnění tohoto písmene je nutné doložit soudu uskutečnění první porady. Ta soudu doložena nebyla.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 24. července 2018

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu